

Čís. 13174.

Zrušil-li rekursní soud rozvrhové usnesení prvního soudu, nevyhradiv pravomoc, a přikázal mu, by po výslechu účastníků vydal nové rozvrhové usnesení, jest dovolací rekurs proti zrušovacímu usnesení rekursního soudu nepřipustný.

Usnesení, jímž se dodatečně rozděluje, co bylo knihovnímu věřiteli omylem přikázáno a jím vráceno, není usnesením nesporného řízení.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1934, R II 534/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal soud první stolice knihovní věřitelce, spořitelně v K., na úrocích více, než jí příslušelo. Spořitelna v K., ponechavši přeplatek u sebe, navrhl, by byl stanoven dodatečný rozvrhový rok. Při tomto roku vznesl zástupce Živnostenské záložny v K. odpor proti tomu, aby byly rozvrhované peníze přikázány Dr. K-ovi, Soud první stolice odkázal Živnostenskou záložnu v K. s jejím odporem na pořad práva. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by dále jednal a nové rozvrhové usnesení vydal.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs Dr. K-a.

Důvody:

Rekursní soud vyhověl rekursu knihovní věřitelky Živnostenské záložny, zrušil napadené usnesení, nevyhradiv mu pravomoc, a přikázal prvnímu soudu, by dále jednal a nové rozvrhové usnesení vydal. Vyřízení rekursu Dr. K-a proti témuž usnesení poukázal rekursní soud na ono rozhodnutí. V důvodech uvedl, že na prvním soudě jest, aby při novém rozvrhovém roku o pořadí obou rekurentů rozhodl, aby přesně zjistil, kolik činila pohledávka Dr. K-a a kolik má obdržeti, a by věřitele, který vznesl odpor proti přikázání sporné částky jednotlivému věřiteli odkázal na pořad práva. Dovolací rekurs jest nepřipustným podle § 527 druhý odstavec c. ř. s., jenž vzhledem k § 78 ex. ř. platí i pro exekuční řízení (rozhodnutí čis. 720 sb. n. s. a čis. 197 repertorium nálezů bývalého vídeňského nejvyššího soudu), an rekursní soud nařídil výslech účastníků, což nahrazuje výslech stran (srovnej rozhodnutí čis. 11.718 sb. n. s.), a neustanovil, že má výkon příkazu první stolici býti předsevzat teprve, až nabude právní moci. Totéž platí přes doslov § 239 poslední odstavec ex. ř. pro usnesení, jímž rekursní soud zrušil rozvrhové usnesení, neboť toto ustanovení má na mysli jen rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo rozhodnuto o rozdělení nejvyššího podání, ať již potvrdilo nebo změnilo rozvrhové usnesení prvního soudu, ano jen takové usnesení má tak značnou důležitost, by bylo přezkoumáno i k mimořádnému dovolacímu rekursu, kdežto zrušení rozvrhového usnesení za účelem pokračování v rozvrhovém řízení a vydání nového rozvrhu nemůže účastníkům přivoditi újmu, poněvadž jejich oprávnění k podání opravných prostředků proti nově vydanému rozvrhovému usne-

sení zůstává nedotčeno. Jest proto nerozhodným, zda usnesení, jímž se dodatečně rozděluje knihovním věřitelem vrácená část příkázaného peníze, jest usnesením rozvrhovým, či usnesením jinakým. O usnesení nesporného řízení nejde, nehledíc ani k tomu, že bylo vydáno v exekučním řízení, ana spořitelna města K. neuložila část vlastním jejím omylem jí příkázanou podle § 1425 obč. zák. k soudu, nýbrž ponechala jí za účelem nového rozdělení nadále u sebe podle původního příkazu exekučního soudu, a nelze použití § 46 odstavec (1) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.

Čís. 13175.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

V nesporném řízení mohou býti v rekursech uvedeny jen takové nové skutečnosti, jež vznikly nejpozději až do rozhodnutí první stolice, a jež, kdyby byly uplatňovány, mohly by míti vliv na toto rozhodnutí.

Pozdějších skutečností lze po případě jen použití k opodstatnění nové podobné žádosti, avšak vyšší stolice nemohou k nim přihlédnouti při své p ř e z k u m n é činnosti.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1934, R II 558/33.)

Soud první stolice vyhověl návrhu nemanželského otce, by bylo sníženo výživné, jež se zavázal smírem platiti dítěti. Rekursní soud návrh nemanželského otce zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

K opodstatnění žádosti o snížení výživného jest uplatňovati a prokázati takové skutečnosti, které teprve po soudním rozhodnutí, pokud se týče po dohodě o výši alimentálních příspěvků nastaly a finanční schopnost a hospodářskou mohoucnost povinného zeslabily. Právem odkazuje tedy rekursní soud k tomu, že nelze přihlížeti k dluhům rekurentovým, které v době uzavření smíru (27. ledna 1933) již tu byly a s nimiž nemanželský otec mohl a musil počítati. Sem náleží všechny dluhy v usnesení soudu první stolice podrobně uvedené, až na závazek z ručení za Cecilii Sch-ovou, ježto se rekurent o platební povinnosti dověděl teprve dopisem Československé záložny v S. ze dne 23. srpna 1933. Neprávem snaží se rekurent dovoditi, že mělo býti přihlíženo i k procesním a exekučním nákladům, jež povstaly tím, že jeho v době uzavření smíru již existující dluhy věřiteli byly vymáhány, neboť útraty jsou jen příslušenstvím pohledávky a dlužník musil si uvědomiti, že při prodlení s placením takové útraty povstanou. Pokud rekurent uvádí na přetřes též další dříve neuplatňované dluhy, jde vesměs o závazky, které vznikly teprve po vydání usnesení soudu první stolice v této věci. Ač v nesporném řízení v rekursech mohou býti uvedeny nové skuteč-